

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 312/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Chovancom, Vojtecha Tvrdeho 17, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 332/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 332/2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ doručil okresnému súdu 20. novembra 2013 návrh na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, ktorý bol zaevidovaný pod sp. zn. 9 P 332/2013 a o ktorom okresný súd dosiaľ nerozhodol.

Sťažovateľ v priebehu predmetného konania opakovane osobne i prostredníctvom právneho zástupcu žiadal o odstránenie prieťahov v konaní podaniami adresovanými priamo do spisu, ako aj podaniami adresovanými predsedovi okresnému súdu, predsedovi príslušného krajského súdu, ako aj Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

Postup okresného súdu v predmetnej veci sťažovateľ popísal takto:

„20.11.2013 JUDr. Milan Chovanec - podanie návrhu na súd

06.12.2013 OS Žilina - uznesenie na kolízneho opatrovníka pre maloleté dieťa

03.01.2013 OS Žilina - výzva na vyjadrenie sa k návrhu matky o zverenie do výchovy a určenie výživného

03.01.2014 OS Žilina - uznesenie na kolízneho opatrovníka pre maloleté dieťa

11.02.2014 JUDr. Milan Chovanec - vyjadrenie otca k návrhu matky

20.08.2014 JUDr. Milan Chovanec - žiadosť o konanie vo veci

03.12.2014 JUDr. Milan Chovanec - žiadosť o konanie vo veci

20.02.2014 JUDr. Milan Chovanec - sťažnosť na prieťahy v konaní - adresované predsedovi súd

24.03.2015 OS Žilina - Vyjadrenie k sťažnosti na prieťahy v konaní.“

Prieťahy v predmetnom konaní podľa sťažovateľa vznikli v dôsledku nečinnosti okresného súdu v predmetnej veci.

Sťažovateľ požiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, ktoré odôvodnil predovšetkým

„- dĺžkou celého konania

- *blokováním jeho finančných prostriedkov v hodnote vymáhanej pohľadávky v prospech ex. úradu na dobu do rozhodnutia o námietkach*

- *najmä nemožnosť použiť svoju nehnuteľnosť nedôvodné zaťaženie exekútorským záložným právom na zabezpečenie záväzku v peňažnom ústave, čím je vážne ohrozená sociálna existencia rodiny sťažovateľa.*

Nevyriešené právne vzťahy sú dôvodom neustálych sporov, vzájomného napádania, neustáleho a zároveň stupňujúceho sa napätia medzi účastníkmi konania. Pretrvávajúce napätie a právna neistota sú značnou psychickou záťažou pre sťažovateľa, čo sa negatívne odráža na jeho zdravotnej pohode.“.

S ohľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 9 P 332/2013 porušené, prikáže okresnému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prieťahov, prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov právneho zastupovania pred ústavným súdom v sume 781,30 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 332/2013. K porušeniu základného práva sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku nečinnosti okresného súdu v predmetnom konaní.

Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom sťažnosti a jej prílohami zistil, že konanie v predmetnej veci začalo 20. novembra 2013, okresný súd v ňom následne vykonal prvotné úkony spojené s podaním návrhu (doručenie návrhu odporkyni spolu s výzvou na jej vyjadrenie sa k nemu, ustanovenie kolízneho opatrovníka) a od 11. februára 2014, keď mu bolo doručené vyjadrenie odporkyne v predmetnej veci, nevykonal žiadny procesný úkon smerujúci k prerokovaniu a rozhodnutiu veci samej.

Sťažovateľ podal 20. februára 2015 sťažnosť na prieťahy podľa § 62 zákona č. 757/2004 Zb. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov adresovanú predsedovi okresného súdu. Okresný súd na ňu reagoval podaním sp. zn. 1 SprS/72/2015 z 24. marca 2015 prostredníctvom svojej podpredsedníčky, ktorá v ňom okrem iného uviedla:

„Dňa 28. 03. 2014, dokedy boli vykonávané procesné úkony bol spis predložený zákonnému sudcovi na nariadenie pojednávania po vykonaní všetkých procesných úkonov v rámci prípravy na pojednávanie. V súčasnosti je zákonný sudca na dlhodobej PN.

Na základe toho je nutné konštatovať, že sťažnosť je opodstatnená, nakoľko nekoná sa v zmysle § 6 O. s. p., avšak budú zabezpečené opatrenia a zároveň vyvozené dôsledky voči zákonnému sudcovi, pričom spis bude pod dohľadom.“

Vzhľadom na celkovú dĺžku tohto konania (viac ako 18 mesiacov), ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že podpredsedníčka okresného súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť sťažovateľa na prieťahy (doručenú 28. marca 2015) jej opodstatnenosť priznala a zároveň prisľúbila prijať osobitný dohľad nad vecou, ústavný súd konštatuje, že argumenty sťažovateľa v čase podania sťažnosti nepreukazujú takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie.

V súvislosti s týmto záverom navyše ústavný súd poukazuje na to, že podľa jeho zistenia bol spis v predmetnej veci 14. apríla 2015 pridelený na vybavenie a rozhodnutie novému zákonnému sudcovi, a to [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ podal svoju sťažnosť už 5. júna 2015 (na poštovú prepravu, pozn.), t. j. len niečo viac ako mesiac po využití tohto právneho prostriedku nápravy, na uplatnenie ktorého mal právo. Z uvedeného vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu neposkytol okresnému súdu dostatočný časový priestor, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený jeho nečinnosťou a z tohto pohľadu možno tiež jeho sťažnosť považovať za podanú predčasne.

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že ústavný súd nepovažoval doterajší postup okresného súdu s prihliadnutím na okolnosti tejto veci za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom ustanovených náležitostí sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu bude dochádzať k zbytočným prieťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015